

**Tiesas (otrā palāta) 2016. gada 21. decembra spriedums (Østre Landsret (Dānija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – TDC A/S/Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet**

(Lieta C-327/15) <sup>(1)</sup>

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Elektronisko sakaru tīkli un pakalpojumi — Direktīva 2002/22/EK — Universālais pakalpojums — 12. un 13. pants — Universālā pakalpojuma saistību izmaksu aprēķins — 32. pants — Ar papildu obligāto pakalpojumu sniegšanu saistīto izmaksu kompensācija — Tieša iedarbība — LESD 107. panta 1. punkts un 108. panta 3. punkts — Drošības pakalpojumi un pakalpojumi ārkārtas situācijās uz jūras, kas tiek sniegti Dānijā un Grenlandē — Valsts tiesiskais regulējums — Ar papildu obligāto pakalpojumu sniegšanu saistīto izmaksu kompensācijas pieteikuma iesniegšana — Trīs mēnešu termiņš — Līdzvērtības un efektivitātes principi**

(2017/C 053/15)

Tiesvedības valoda – dāņu

**Iesniedzējtiesa**

Østre Landsret

**Pamatlietas puses**

Prasītāja: TDC A/S

Atbildētājas: Teleklagenævnet, Erhvervs- og Vækstministeriet

**Rezolutīvā daļa:**

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes 2002. gada 7. marta Direktīvas 2002/22/EK par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (universālā pakalpojuma direktīva) normas, it īpaši tās 32. pants, ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā ir paredzēts kompensācijas mehānisms par papildu obligātā pakalpojuma sniegšanu, saskaņā ar kuru uzņēmumam nav tiesību saņemt kompensāciju no dalībvalsts par neto izmaksām par papildu obligātā pakalpojuma sniegšanu, ja šī uzņēmuma gūtā peļņa no citiem pakalpojumiem, uz kuriem attiecas universālā pakalpojuma pienākumi, ir lielāka par zaudējumiem saistībā ar šī papildu obligātā pakalpojuma sniegšanu;
- 2) Direktīva 2002/22 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru uzņēmumam, kurš izraudzīts par papildu obligāto pakalpojumu sniedzēju, ir tiesības saņemt kompensāciju no valsts par šo pakalpojumu sniegšanas neto izmaksām tikai tad, ja šīs izmaksas ir netaisnīgs aprūtinājums šim uzņēmumam;
- 3) Direktīva 2002/22 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, saskaņā ar kuru universālā pakalpojuma saistību veikšanai izraudzītajam uzņēmumam radušās neto izmaksas izriet no starpības starp visiem ieņēmumiem un visām izmaksām saistībā ar minēto pakalpojumu sniegšanu, ieskaitot ieņēmumus un izmaksas, kas šim uzņēmumam būtu iegrāmatotas arī tad, ja tas nebūtu universālā pakalpojuma sniedzējs;
- 4) tādos apstākļos, kādi tiek aplūkoti pamatlietā, tas, ka uzņēmums, kuram ir jāsniedz papildu obligātie pakalpojumi Direktīvas 2002/22 32. panta izpratnē, sniedz šos pakalpojumus ne tikai Dānijas teritorijā, bet arī Grenlandē, neietekmē šīs direktīvas normu interpretāciju;
- 5) Direktīvas 2002/22 32. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir tieša iedarbība, jo ar to dalībvalstīm ir aizliegts noteikt pienākumu uzņēmumam, kuram jāsniedz papildu obligātais pakalpojums, pilnībā vai daļēji segt izdevumus saistībā ar šāda pakalpojuma sniegšanu;

- 6) lojalitātes, līdzvērtības un efektivitātes principi ir jāinterpretē tādejādi, ka tie pieļauj tādu tiesisko regulējumu, kāds tiek aplūkots pamatlietā, kurā universālo pakalpojumu sniedzošajam operatoram pieteikums par zaudējumu kompensāciju par iepriekšējo finanšu gadu ir jāiesniedz trīs mēnešu termiņā no brīža, kad beidzas šim operatoram noteiktais termiņš ikgadējā ziņojuma paziņošanai kompetentajai valsts iestādei, ar atrunu, ka šis termiņš nav nelabvēlīgāks par to, kāds ir valsts tiesībās tāda pat pieteikuma iesniegšanai, un ka ar to netiek padarīta par praktiski neiespējamu vai pārlietu apgrūtināta to tiesību izmantošana, kas uzņēmumiem ir piešķirtas ar Direktīvu 2002/22, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

<sup>(1)</sup> OV C 294, 7.9.2015.

Tiesas (astotā palāta) 2016. gada 21. decembra spriedums (*Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) – *Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH/Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien*

(Lieta C-355/15) <sup>(1)</sup>

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Publiski līgumi — Direktīva 89/665/EEK — Publiskā iepirkuma pārbaudes procedūras — 1. panta 3. punkts — Interese celt prasību — 2.a panta 2. punkts — Jēdziens “attiecīgais pretendents” — Līgumslēdzējas iestādes galīgi izslēgta pretendenta tiesības celt prasību pret vēlāku lēmumu par līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu

(2017/C 053/16)

Tiesvedības valoda – vācu

#### Iesniedzējtiesa

*Verwaltungsgerichtshof*

#### Pamatlietas puses

Prasītāja: *Bietergemeinschaft. Technische Gebäudebetreuung GesmbH und Caverion Österreich GmbH*

Atbildētājas: *Universität für Bodenkultur Wien, VAMED Management und Service GmbH & Co. KG in Wien*

#### Rezolutīvā daļa:

Padomes 1989. gada 21. decembra Direktīvas 89/665/EEK par to normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu, kuri attiecas uz izskatīšanas [pārsūdzības] procedūru piemērošanu, piešķirot [tiesības noslēgt] piegādes un uzņēmuma līgumus valsts vajadzībām, kas grozīta ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2007. gada 11. decembra Direktīvu 2007/66/EK, 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādejādi, ka tas pieļauj to, ka pretendentam, kas tika izslēgts to publiskā iepirkuma procedūras ar līgumslēdzējas iestādes lēmumu, kurš ir kļuvis galīgs, tiek atteikta pieeja pārbaudes procedūrām par attiecīgā publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanu un līguma noslēgšanu, ja savus piedāvājumus ir iesnieguši tikai šis noraidītais pretendents un izraudzītais pretendents un ja minētais pretendents apgalvo, ka šī izraudzītā pretendenta piedāvājums arī esot bijis jānoraida.

<sup>(1)</sup> OV C 320, 28.9.2015.